

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 24. siječnja 2018. [\[Multimedia\]](#)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Ova se audijencija održava na dva povezana mjesta: vi, ovdje na trgu, i skupina bolesne djece koja su u Dvorani. Oni će vidjeti vas i vi ćete vidjeti njih: i tako smo povezani. Pozdravimo djecu u Dvorani: bolje je tako, da ne budu na ovoj hladnoći i zato su tamo.

Vratio sam se prije dva dana s apostolskog putovanja u Čile i Peru. Pljesak za Čile i Peru! Dva dobra naroda, baš dobra... Zahvaljujem Gospodinu jer je sve prošlo dobro: imao sam priliku susresti Božji narod na putu u tim krajevima – čak i oni koji nisu na putu, malo su zastali... ali to je dobar narod – i potaknuti društveni razvoj tih zemalja. Ponavljam svoju zahvalnost građanskim vlastima i braći biskupima koji su me tako brižno i velikodušno primili; kao i svim suradnicima i volonterima. Zamislite, u svakoj od dviju zemalja bilo je više od 20.000 volontera: 20 tisuća i više u Čileu, 20 tisuća u Peruu. Dobri ljudi: većinom mladi.

Mojem dolasku u Čile prethodilo je više prosvjeda, zbog različitih razloga, kao što ste čitali u novinama. I to je geslo mojeg posjeta: „Mi paziti doy – Mir vam svoj dajem“, učinilo još aktualnijim i življim. To su Isusove riječi upućene učenicima, koje ponavljamo na svakoj misi: dar mira, koji samo umrli i uskrsli Isus može dati onome tko u Nj vjeruje. Ne samo da svaki od nas treba mir, već ga treba i svijet, danas, u ovom trećem svjetskom ratu u dijelovima... Molim vas, molite za mir!

Na susretu s predstavnicima političkih i građanskih vlasti te zemlje ohrabrilo sam Čile na njegovu putu demokracije kao prostoru zajedničkog susreta kadrog obuhvatiti u sebi raznolikost; u tu svrhu pokazao sam kao metodu put slušanja: osobito slušanje siromašnih, mladih i starijih, migranata, kao i slušanje Zemlje.

Na prvoj euharistiji, slavljenoj za mir i pravdu, odzvanjala su, posebno, blaženstva: „Blago mirotvorcima: oni će se sinovima Božjim zvati!“ (Mt 5, 9). To blaženstvo valja svjedočiti stilom blizine, bliskosti i dijeljenja, jačajući tako, Kristovom milošću, zajednicu Crkve i društvo u cjelini.

U ovome stilu blizine geste su važnije od riječi, a važna gesta koju sam imao priliku učiniti bio je posjet ženskom zatvoru u Santiagu: lica tih žena, od kojih su mnoge mlade majke, s njihovim malenima u naručju, izražavaju unatoč svemu veliku nadu. Potaknuo sam ih da traže, od sebe samih i od institucija, ozbiljni hod pripreme za reintegraciju, kao horizont koji daje smisao kazni koju svakodnevno izdržavaju. Ne možemo zamisliti zatvor, bilo koji zatvor, bez ove dimenzije reintegracije, jer ako ne postoji nada u socijalnu reintegraciju, zatvor je beskrajno mučenje. S druge strane, kada netko radi na ponovnom uključivanju – i osuđenici na doživotne kazne mogu se reintegrirati – kroz rad u zatvoru do rada u društvu, otvara se dijalog. Ali zatvor mora uvijek imati tu dimenziju reintegracije, uvijek.

Sa svećenicima i Bogu posvećenim osobama i s čileanskim biskupima, doživio sam dva vrlo intenzivna susreta, koja je još plodonosnijima učinila zajednička bol zbog nekih rana koje pogađaju Crkvu u toj zemlji. Osobito sam učvrstio svoju braću u odbacivanju bilo kakvog kompromisa sa seksualnim zlostavljanjem maloljetnika i istodobno u vjeri u Boga koji ovom teškom kušnjom čisti i obnavlja svoje služitelje.

Druge dvije mise u Čileu slavljene su na jugu odnosno sjeveru zemlje. Ona na jugu, u Araucaniji, kraju u kojem žive Mapuche indijanci, pretvorila je drame i muke ovog naroda u radost. S mise je upućen apel za mir koji će biti sklad različitosti i za odbacivanje svakog nasilja. Misa na sjeveru, u Iquiqueu, između oceana i pustinje, bio je himan susreta među narodima, koji se izražava na jedinstven način u pučkoj pobožnosti.

Susreti s mladima i na Katoličkom sveučilištu u Čileu odgovorili su na ključni izazov pružanja velikog smisla životu novih naraštaja. Mladima sam ostavio programske riječi svetog Alberta Hurtada: „Što bi Krist učinio na mom mjestu?“ Na Sveučilištu sam predložio model cjelovite formacije, koji pretače katolički identitet u sposobnost sudjelovanja u izgrađivanju ujedinjenih i pluralnih društava, gdje se sukobe ne prikriva, već se njima upravlja dijalogom. Uvijek ima sukoba: pa i kod kuće; uvijek ih ima. Ali loše rješavanje sukoba još je gore. Ne smijemo sakrivati sukobe pod krevet: na sukobe koji se javljaju treba odgovoriti i rješavati ih dijalogom. Sjetite se malih sukoba koje zasigurno imate u svome domu: ne smijete ih sakrivati, već se s njima suočiti. Nađite malo vremena da razgovarate o tome: sukob se rješava tako, dijalogom.

U Peruu geslo pohoda je glasilo: „Unidos por la esperanza - Ujedinjeni nadom“. Ujedinjeni ne u besplodnoj jednoličnosti, svi jednaki: to nije jedinstvo; već u svom bogatstvu razlika koje baštinimo od povijesti i kulture. To je na simboličan način potvrdio susret s narodima peruanske Amazone, kojim je ujedno označen početak hoda panamazonske sinode koja je sazvana za listopad 2019. godine, kao i susreti s narodom Puerto Maldonado i s djecom Dječjeg doma „Mali princ“. Zajedno smo rekli „ne“ ekonomskoj kolonizaciji i ideološkoj kolonizaciji.

Obraćajući se političkim i građanskim vlastima Perua, pohvalio sam okolišnu, kulturnu i duhovnu baštinu te zemlje i usredotočio se na dvije stvarnosti koje joj predstavljaju najozbiljniju prijetnju:

ekološko-socijalno srozavanje (degradacija) i korupcija. Ne znam jeste li ovdje čuli da se govori o korupciji... ne znam... Nema je samo u onim krajevima: ima je i ovdje i opasnija je od gripe! Prodire i uništava srca. Korupcija uništava srca. Molimo vas, recite „ne“ korupciji. Napomenuo sam isto tako da nitko nije oslobođen od odgovornosti pred ovim dvjema ranama i da su svi pozvani boriti se protiv njih.

Prvu javnu misu u Peruu slavio sam na obali oceana, u blizini grada Trujilla, koji je prošle godine poharala oluja nazvana „Nino costiero“ teško pogodivši tamošnje stanovništvo. Ohrabrio sam ih da reagiraju na tu, ali i na druge oluje poput kriminalnog podzemlja, nedostatka obrazovanja, posla i sigurnog stana. U Trujilu sam također susreo svećenike i Bogu posvećene osobe sa sjevera Perua, podijelivši s njima radost poziva i poslanja kao i odgovornost zajedništva u Crkvi. Pozvao sam ih da budu bogati u sjećanju i vjerni svojim korijenima. Među tim korijenima nalazi se pučka pobožnost prema Djevici Mariji. U Trujillu je također održana marijanska proslava na kojoj sam okrunio Djevicu od Vrata, proglasivši je „Majkom milosrđa i nade“.

Posljednji dan putovanja, prošle nedjelje, održan je u Limi, sa snažnim duhovnim i crkvenim naglaskom. U najpoznatijem peruanskom svetištu, gdje se čuva slika Kristova raspeća zvana „Senor de los Milagros“, susreo sam 500-injak klauzurnih redovnica, kontemplativnog života: prava „pluća“ vjere i molitve za Crkvu i za čitavo društvo. U katedrali sam obavio posebni molitveni čin u kojem sam se utjecao zagovoru peruanskih svetih, nakon čega je uslijedio susret s biskupima te zemlje, kojima sam predložio uzorni lik svetog Turibija iz Mogroveja. Mladim Peruancima također sam pokazao svece kao muškarce i žene koji nisu gubili vrijeme na „dotjerivanje“ svoga lika, nego su slijedili Krista koji ih je gledao s nadom. Kao i uvijek, Isusova riječ daje puni smisao svemu, pa je tako i u Evanđelju posljednjeg euharistijskog slavlja bila sažeta Božja poruka njegovu narodu u Čileu i Peruu: „Obratite se i vjerujte evanđelju!“ (Mk 1, 15). Tako – kao da je govorio Gospodin – primit ćete mir koji vam ja dajem i bit ćete ujedinjeni u nadi. Ovo je više-manje sažetak ovog putovanja. Molimo se za ta dva sestrinska naroda, Čile i Peru, jer ih Gospodin blagoslivlja.

Apel Svetog Oca

Nažalost, iz Demokratske Republike Kongo nastavljaju pristizati zabrinjavajuće vijesti. Zato ponavljam svoj apel da se svi trude oko izbjegavanje svih oblika nasilja. Crkva ne želi ništa drugo nego pridonositi miru i zajedničkom dobru društva.